

“Els han venut [als refugiats] la idea de l’Europa de les oportunitats, que després els ha tancat les portes”

Quin tipus d’activitats fèieu amb els infants?

L. Al City Plaza els vam proposar fer una gimcana infantil i els va semblar bé. Els nens no tenen una rutina clara, la nostra activitat va ser una novetat
J. Amb els nens hem pogut parlar molt, ens feien de traductors.

Allà també heu recollit la feina que fan les ONG i voluntaris independents sobre el terreny...

J. Quan plantegem el projecte, ho fem a través de la metodologia escolta, que implica un retorn del que hem fet, a la ciutat i a l’Agrupament. Vam pensar que el documental era una manera d’explicar-ho tot. A més, allà hi ha molts voluntaris d’aquí, per tant, la majoria d’entrevistes són en català o castellà.

I la situació anímica dels refugiats, quina és?

M. La seva vida és un interrogant. No saben quant temps hi estaran. A l’Hotel City Plaza, les famílies són partícips del projecte, en la neteja, la cuina... per allunyar aquesta visió més paternalista.

Els nens i nenes van a l’escola?

L. Les famílies no volen portar els nens a les escoles gregues, perquè pensen que no s’hi adaptaran i perquè pensen que estan de pas, que marxaran a Alemanya i que allà el grec no els servirà.

M. Aquests nens també veuen cares noves cada setmana. Al City Plaza això ho vigilaven, que els voluntaris que estessin amb els nens tinguessin una certa continuïtat. La noia que coordinava les activitats infantils, hi havia anat per unes setmanes i ja hi portava sis mesos.

Dieu que heu fet una descoberta...

J. En el fons, nosaltres allà vam ajudar en el que vam poder, però el que hem fet ha estat un aprenentatge, a través del servei. Al cau en diem “descoberta”.

Què podem fer des d’aquí per ajudar-los?

J. Moltes coses! Primer conscienciar... i després aquí, a Granollers, hi ha dues famílies acollides, en un projecte coordinat per la Creu Roja. I es necessiten persones per acompanyar-les.

Expliqueu-nos què és el Victoria Social Center.

M. És un altre projecte en què vam participar, des dels inicis. Un centre de dia obert per l’ONG En Red SOS Refugiados. Quan vam arribar s’estaven pintant les parets. Obert des del setembre, fa una tasca de menjador social (no només per als refugiats), és un espai on els voluntaris independents porten a terme els seus projectes i on també poden dormir. Aquest projecte ens l’hem fet nostre, els diners que recollim els hi enviem.

Una cosa que us hagi impressionat?

M. Els espais d’oci dels *squats* estaven ocupats per homes, la plaça, el bar, fent esport... Les dones no sortien de les habitacions. Recordo que només en vam veure acompanyant els nens a les activitats. Als *squats* es treballa això, el gènere i la segregació que hi ha.

Animaríeu altra gent a tenir una experiència com la vostra?

I tant, totalment!

“La vida dels refugiats és un interrogant. No saben quant temps s’hi estaran [a Atenes]”

D’esquerra a dreta: La Mariona, la Júlia i la Laia amb els seus animadors de Truc, en Marc i l’Elisabet (a la dreta), i una jove escolta grega.

Amb el Parthenon de fons.

Activitats lúdiques amb els infants de les famílies refugiades.

